

De krant in de klas

De krant in de klas

Ann Bourgeois en Jeanne Kurvers

De krant in de klas gaat deze keer over een waar gebeurd verhaal. Yvonne is een cursiste uit de groep van Pascale Poedts in Mechelen. Yvonne komt uit Venezuela. Haar man is Belg. Ze waren voor elkaar gevallen toen hij in Venezuela op vakantie was. Samen vertelden ze het volgende, waar gebeurde verhaal over Yvonne's aankomst in België op een koude winterdag.

De grote dag breekt vandaag aan. Ik vertrek naar het verre België. De zon begint aan haar trage klim in de roosblauwe lucht. "Vergeet zeker je warme jas niet want het vriest hier nu in België!" had mijn liefste gezegd. Ik frunnik aan de jas als ik door het kleine vliegtuig-raampje Venezuela zie schitteren in de zon. Het is een lange reis en veel gedachten tolleren door mijn hoofd. De gedachte aan hem, mijn man, is de mooiste.

De piloot zegt dat we gaan landen. Ik zie alleen maar vaal grijs en het vliegtuig schudt een beetje. Ik ben in Zaventem. De zon is al lang weg, het is al bijna donker. Dan voel ik zijn sterke armen om me heen en ik lach vandaag voor de eerste keer. Kom doe je jas maar dicht", zegt hij bezorgd. We stappen uit de trein in Mechelen en verlaten het station.

Ik kan mijn ogen niet geloven! Ik gil als een kind en blijf maar roepen: "Kijk! Kijk! Maar kijk dan toch!"

De mensen staren me aan en mijn man fronst zijn voorhoofd. (Het slot houden we overigens nog even geheim).

Ann Bourgeois uit Mechelen maakte daar, ten behoeve van beginnende lezers, de volgende tekst van.

Mijn naam is Yvonne.
Ik woon in een ver land.
Een land met veel zon.
Het is er altijd warm.
Vandaag ga ik weg.
Ik vlieg naar België.
Daar ga ik nu wonen bij mijn man.
"Pak je warme jas maar mee, het vriest nu in België", zegt mijn man.

Ik kijk door het kleine raam en ik droom weg.
We landen.
De zon is weg, alles is grijs.
We gaan met de trein naar Mechelen.
Ik stap uit de trein.
Ik gil.
De mensen staren me aan.
Ook mijn man kijkt raar.

(en ook hier laten we nog even het slot weg)

Ten behoeve van 'Krant in de klas' hebben we het verhaal langer gemaakt, deels om voor beginnende lezers lastige wisselingen van tijd en plaats overzichtelijker te maken, deels ook om wat meer leesstof te hebben. Wel hebben we geprobeerd het oorspronkelijke verhaal zoveel mogelijk recht te doen. Veel nieuwkomers zullen nog niet zo lang geleden dezelfde ervaring hebben gehad die ook Yvonne had.

Bij de introductie van een nieuwe tekst is het meestal verstandig eerst de voorkennis van de cursisten op te roepen. Bij dit verhaal lijkt ons dat toch een beetje zonde, omdat de mooie plot van het verhaal dan wellicht weg is. Hier is het misschien aardiger om eerst het verhaal voor te lezen, en pas achteraf na te praten over de eigen ervaringen van de cursisten. Veel onbekende woorden zullen er niet in het verhaal staan. België, dromen, schitteren, landen, liefste, staren en verbaasd komen in aanmerking, misschien vandaag en gisteren. Het verhaal leent zich in elk geval heel erg goed om met de cursisten na te praten over hun eerste kennismaking met het nieuwe land. Veel cursisten zullen heel specifieke herinneringen hebben aan hun eerste confrontatie met een nieuw land, een nieuwe cultuur of nieuwe gewoontes. Ongetwijfeld komen ook zij met verhalen. Schrijf ze op en stuur ze naar de redactie.

Wolkjes

Ik ben Yvonne.
Ik woon in een warm land.
Maar niet lang meer.
Want ik vertrek uit mijn warme land.
Ik ga naar België.
Daar woont mijn man.
Ik wil bij hem zijn.

Gisteren belde mijn man nog.
“Vergeet je warme jas niet” zei hij.
“Het is koud hier in België. Het vriest.”

Vandaag is de grote dag.
Vandaag ga ik op reis.
Ik sta op. Het is nog vroeg.
Maar de zon schijnt al.
Ik kijk nog een keer in mijn koffer.
Heb ik alles?
Heb ik mijn paspoort?
Heb ik mijn papieren?
Heb ik de foto's?
Heb ik mijn warme jas?
Ik maak de koffer dicht.
Ik ga naar het vliegveld.

Ik zit in het vliegtuig.
Ik kijk door het raampje.
Daar ligt mijn land.
Het schittert in de zon.
Ik denk aan mijn mooie land.

Ik denk ook aan mijn man.
Straks zie ik hem weer.
Ik droom van mijn man en van het nieuwe huis.

Ik schrik wakker.
“We gaan landen”, zegt de piloot.
“Maak de riemen vast.”
Ik kijk weer naar buiten.
Ik zie alleen maar grijs.
De zon schijnt niet.
Het is al bijna donker.
In mijn nieuwe land is het koud.
Ik loop naar de hal.
Daar wachten veel mensen.

Ik voel twee armen om mij heen.
Daar is mijn liefste.
Ik lach. Ik voel me weer blij.

We gaan eerst nog met de trein.
Na een half uur zijn we in mijn nieuwe stad.
“Doe je jas maar dicht,” zegt mijn man.
“Het is koud.”
We lopen het station uit, naar buiten.

Wat is dat? Ik weet niet wat ik zie.
Ik gil en roep:
“Kijk, Kijk! Kijk dan toch!”
Ik wijs met mijn vingers naar mijn mond.
De mensen staren me aan.
Ook mijn man kijkt me verbaasd aan.
“Wat is er dan?” vraagt hij.
“Kijk dan,” zeg ik.
“Er komen wolkjes uit mijn mond.”